

6193/2006 ΕΦ ΑΘ

ΕφΑΘ 6193/2006

Εισηγήτρια: Παρασκευή Ψυχογιού

Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 § 1 του ν. 2121/1993, "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", οι πνευματικοί δημιουργοί με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Τα δικαιώματα αυτά περιλαμβάνουν τις εξουσίες, που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του παρόντος νόμου. Εξάλλου κατά το άρθρο 2 § 1 του ίδιου νόμου, ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς, οι χορογραφίες και οι παντομίμες, τα οπτικοακουστικά έργα, τα έργα των εικαστικών τεχνών, στα οποία περιλαμβάνονται τα σχέδια, τα έργα ζωγραφικής και γλυπτικής, τα χαρακτικά έργα και οι λιθογραφίες, τα αρχιτεκτονικά έργα, οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφήσεις, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στη γεωγραφία, την τοπογραφία την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη. Πνευματικό δημιούργημα κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως είναι το προϊόν του ανθρωπίνου πνεύματος, το οποίο, έχει μορφή προσιτή στις αισθήσεις και λόγω της ιδιαιτερότητας του, διαφέρει από όσα προϋπάρχουν στο περιεχόμενο ή τη μορφή του, ως προς τη συγκεκριμένη δηλαδή οργανική σύνδεση και συνθετική διαμόρφωση των επί μέρους στοιχείων του και ως προς τη συγκεκριμένη εκφραστική εφαρμογή της σχετικής αφηγηριακής ιδέας του δημιουργού. Πρωτοτυπία είναι η ιδιαίτερη ατομικότητα του έργου, που οφείλεται στην προσωπική συμβολή του δημιουργού. Κρίσιμο στοιχείο και συνεπώς βασικό κριτήριο της πρωτοτυπίας, η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο (εκτός από το τελευταίο εδάφιο της § 3 του άρθρου 2 του ν. 2121/1993, που αφορά τα προγράμματα των ηλεκτρονικών υπολογιστών), αλλά έχει διαμορφωθεί από τη θεωρία και τη νομολογία, υπό το καθεστώς του ν. 2121/1993, αλλά και του προϊσχύσαντος ν. 2387/1920 περί πνευματικής ιδιοκτησίας, όπως τροποποιήθηκε από το ν. 4301/1929, είναι η κρίση ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο, ή ότι παρουσιάζει μια ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύψους", έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα. Η μοναδικότητα αυτή μπορεί να αναζητηθεί σε κάποιο από τα γνωρίσματα του έργου (στο θέμα, στη σύλληψη, στην κατάταξη, στη διατύπωση, σε κάποιες λεπτομέρειες) ανάλογα με το είδος και τη φύση του. Δεν αρκεί όμως για να προσδώσει πρωτοτυπία σε ένα έργο, το απλό γεγονός ότι αυτό δεν είναι αντιγραφή (ακόμη και με κάποιες παραλλαγές) ενός άλλου, ούτε η πρωτοτυπία ταυτίζεται με τον κόπο, την επιμέλεια, την έκταση, τη χρησιμότητα του, τη δαπάνη ή τη χρονική διάρκεια που απαιτήθηκαν για την εκπόνηση του, αλλά θα πρέπει να παρουσιάζει (ως σύνολο ή τμήμα του) την απαιτούμενη πρωτοτυπία δηλαδή να είναι στατιστικά μοναδικό. Εφόσον συντρέχουν οι ως άνω προϋποθέσεις, ο νόμος προστατεύει το έργο ως άυλο αγαθό (όχι ως υλικό αντικείμενο καθ' εαυτό που ενσωματώνει το πνευματικό δημιούργημα) και μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη μορφή που έδωσε σ' αυτό ο δημιουργός του (βλ. ΑΠ 152/2005 ΝοΒ 2005.1782, ΑΠ 257/1995 ΝοΒ 43.893, ΑΠ 113/1989 ΝοΒ 1989,1087, ΕΑ 2768/2003 ΝοΒ 2004.51, ΕΑ 8153/1999 ΔΕΕ 2000. 383, ΕΑ 3252/2002 ΔΕΕ 2003.293, ΕΑ 9040/2000 Δ/νη 43. 215, επίσης Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία σ. 20, 21 και 98 επ., Μ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων Δ/νη 35, σελ. 1441 επ.). Τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, όπως είναι και η σχεδίαση προστατεύονται ως

πνευματικά δημιουργήματα με το άρθρο 2 § 1 της σύμβασης της Βέρνης "Περί προστασίας των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων" της 9.9.1886, η οποία υπογράφηκε από την Ισπανία και την Ελλάδα, αναθεωρήθηκε στο Παρίσι τον Ιούλιο του έτους 1971 και κυρώθηκε με το άρθρο 1 του ν. 100/1975. Εξάλλου κατά το άρθρο 1 του ν. 146/1914 περί αθεμίτου ανταγωνισμού απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές κάθε πράξη που γίνεται προς το σκοπό ανταγωνισμού και αντίκειται στα χρηστά ήθη, ο δε παραβάτης δύναται να εναχθεί προς παράλειψη και προς ανόρθωση της προσγενομένης ζημίας. Από τη διάταξη αυτή σαφώς προκύπτει ότι για την εφαρμογή της απαιτείται, αφενός μεν η πράξη να έγινε προς το σκοπό ανταγωνισμού και αφετέρου να αντίκειται στα χρηστά ήθη. Η έννοια των χρηστών ηθών δεν καθορίζεται εν προκειμένω από το νόμο, αλλά αφήνεται στο δικαστή να κρίνει μετά από επιμελή εκτίμηση κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως, αποβλέποντας κυρίως στο εάν οι ενέργειες του ανταγωνισμού προσκρούουν στο αίσθημα του χρηστών και εμφρόνως κατά γενική αντίληψη, σκεπτόμενου κοινωνικού ανθρώπου και στη, βάση αυτού, διαμορφωμένη κοινή συνείδηση, λαμβανομένης παραλλήλως υπόψη και της κρατούσας κοινωνικής αντιλήψεως στις συναλλαγές και στον κύκλο των προσώπων στον οποίο εκδηλώνεται (ΑΠ 1123/2003 Δ/νη 45. 95, ΑΠ 1780/1999 Δ/νη 41. 975, ΑΠ 241/1991 Δ/νη 34. 60, ΑΠ 310/1990 Δ/νη 32. 72, ΑΠ 197/1989 Δ/νη 31.1426, ΑΠ 1410/1990 Δ/νη 33. 570, ΕΑ 3250/2001 Δ/νη 44.801, ΕΑ 7136/1989 Δ/νη 32. 202, Ν. Ρόκα, Ο Αθέμιτος ανταγωνισμός σελ. 25). Τέτοια πράξη αθεμίτου ανταγωνισμού αποτελεί αναμφιβόλως και η απομίμηση ή αντιγραφή ξένου έργου, προστατευόμενου από τις περί πνευματικής ιδιοκτησίας διατάξεις και καθιερωμένου στις συναλλαγές και η εκμετάλλευση τούτου από μη δικαιούχο προς επίτευξη εμπορικού κέρδους (ΕφΠειρ 281/2005, Εφθεσ 1322/2002 ΕπισκΕμπΔ 2003.167, ΕφΠειρ 220/2004 ΔΕΕ 2004. 748, σχετ. ΑΠ 1123/2002 ΕΕμπΔ 2002. 887).

Εξάλλου η επωνυμία, από τα βασικότερα διακριτικά γνωρίσματα του ουσιαστικού συστήματος, συνιστά το όνομα, με το οποίο κάθε έμπορος διακρίνεται υποχρεωτικά στην άσκηση της εμπορικής του δραστηριότητας (άρθρο 4 § 2 στ. β` και 7 του ν. 1089/1980) και υπογράφει στις εμπορικές συναλλαγές (βλ. Ι. Λιακόπουλο Δίκαιο Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας σελ. 389, Β. Αντωνόπουλο Βιομηχανική Ιδιοκτησία Β` έκδοση 264 & 44). Αναφορικά με την κτήση του δικαιώματος στην επωνυμία το δίκαιο μας, δεν ακολουθεί το τυπικό αλλά το ουσιαστικό σύστημα, με την έννοια ότι η επωνυμία αποκτάται από την πραγματική, σύμφωνα με τις αντιλήψεις των συναλλαγών, χρησιμοποίηση της σ` αυτές. Η καταχώρηση της στα βιβλία επωνυμιών του οικείου Επιμελητηρίου έχει μόνο δηλωτική σημασία και δημιουργεί υπέρ του καταθέτη δικονομικό τεκμήριο ότι είναι ο πρώτος χρησιμοποίησας την επωνυμία (βλ. ΕΑ 10146/1989 ΕΕμπΔ 1989. 535). Η κύρια προστασία της επωνυμίας, στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 13-15 ν. 146/1914. Προϋποθέσεις υπό τις οποίες παρέχεται η προστασία αυτή είναι η χρήση της επωνυμίας στις συναλλαγές στην ημεδαπή και η χρήση από τρίτον να μπορεί να προκαλέσει κίνδυνο σύγχυσης. Η επωνυμία ως στοιχείο που προσδιορίζει και εξατομικεύει το φορέα της, ως όνομα του επιχειρηματία, συνδέεται με την προσωπικότητα του φορέα της και κατά συνέπεια, προστατεύεται με τις διατάξεις των άρθρων 57-58 ΑΚ. Η αστική προστασία των άρθρων 57-58 ΑΚ παρέχεται και σε κάθε αλλοδαπή επωνυμία, δηλαδή σε κάθε επωνυμία που έχει αποκτηθεί κατά το αλλοδαπό δίκαιο, είτε πρόκειται για επωνυμία υπηκόου κράτους-μέλους της Διεθνούς Ένωσης των Παρισίων είτε όχι. Τούτο συνάγεται από το άρθρο 4 ΑΚ κατ` το οποίο ο αλλοδαπός απολαμβάνει τα αστικά δικαιώματα του ημεδαπού (βλ. Δελούκα η εμπορική επιχείρηση και η προστασία της σελ. 140). Πα την αστική προστασία με βάση το ν. 146/1914 πρέπει να διακρίνουμε τις αλλοδαπές επωνυμίες ο` εκείνες που ανήκουν σε υπηκόους κρατών μελών της Διεθνούς Ένωσης των Παρισίων και σ` εκείνες που δεν ανήκουν σε τέτοιους υπηκόους. Όσοι ανήκουν στη δεύτερη κατηγορία μπορούν κατ` αρχή να επικαλεσθούν την προστασία του ν. 146/1914, μόνο αν έχουν το κύριο κατάστημα τους στην Ελλάδα, διαφορετικά μπορούν να προστατευθούν μόνο με τον όρο της αμοιβαιότητας (άρθρο 23 ν. 146/1914). Η Διεθνής Σύμβαση των Παρισίων, όπως αναθεωρήθηκε με το ν. 213/1975 την οποία η χώρα μας κύρωσε, εισήγαγε ευρύ σύστημα προστασίας για τους υπηκόους των κρατών-μελών της Ένωσης (άρθρο 2 εδ. 1) και για όλους εκείνους που έχουν κατοικία ή πραγματική επαγγελματική ή εμπορική εγκατάσταση στο έδαφος μιας χώρας-μέλους, έστω και αν δεν είναι υπήκοοι κράτους-μέλους (άρθρο 3). Έτσι, κατά το άρθρο 8 ΔΣ που εφαρμόζεται αναλογικά και

στα άλλα διακριτικά γνωρίσματα του ουσιαστικού συστήματος που επιτελούν ονομαστική λειτουργία "η εμπορική επωνυμία θα προστατεύεται εν πάση χώρα της ενώσεως άνευ υποχρέωσης καταθέσεως ή καταχώρισεως είτε αποτελεί ή μη μέρος του βιομηχανικού ή εμπορικού σήματος". Από το άρθρο αυτό προκύπτει πρώτο ότι η παρεχόμενη στην αλλοδαπή επωνυμία προστασία είναι η ίδια με την προστασία που παρέχεται σε υπηκόους της χώρας προστασίας. Έτσι στη χώρα μας θα προστατεύεται κυρίως από τις διατάξεις του άρθρου 13 ν. 146/1914 και 57-59 ΑΚ, ακόμη και αν ο προσβαλλόμενος δεν έχει επαγγελματική εγκατάσταση στη χώρα μας. Αρκεί να είναι επαρκώς γνωστή σ' αυτή. Δεύτερο ότι, η προστασία της αλλοδαπής επωνυμίας δεν τελεί υπό τον όρο χρήσης της στη χώρα προστασίας ούτε τήρησης τυπικών προϋποθέσεων, όπως καταχώρηση στο εμπορικό μητρώο, ακόμη και αν το δίκαιο της χώρας προστασίας αξιώνει τέτοιες προϋποθέσεις για την προστασία των ημεδαπών επωνυμιών. Αρκεί ότι η επωνυμία προστατεύεται ως τέτοια στη χώρα προέλευσης και δεν απαιτείται απόκτηση της και κατά το δίκαιο της χώρας προστασίας, αφού το άρθρο 8 εισάγει παρέκκλιση από το άρθρο 2 § 1 εδ. 2 ΔΣ (βλ. Δελούκα όπ. παρ. σελ. 142 σημ. 55, Αργυριάδη, Νομικά θέματα, σελ. 139). Τρίτο, ότι η σύγκρουση ανάμεσα στην αλλοδαπή και σε όμοια ημεδαπή επωνυμία θα αρθεί με βάση την αρχή της χρονικής προτεραιότητας, αφού κατά τη Διεθνή Σύμβαση για την προστασία της επωνυμίας το έδαφος των κρατών-μελών της Ένωσης θεωρείται ως ενιαίο *terri-torium* (άρθρο 2 § 1 εδ. 1 ΔΣ). Τέταρτο ότι η αλλοδαπή επωνυμία προστατεύεται στο δίκαιο της υποδοχής, υπό τις προϋποθέσεις, υπό τις οποίες προστατεύονται και οι επωνυμίες των ημεδαπών, ήτοι υπό τις προϋποθέσεις που τάσσουν οι διατάξεις των άρθρων 57-59 ΑΚ και άρθρο 13 ν. 146/1914, κατά το οποίο απαιτείται η ύπαρξη κινδύνου σύγχυσης. Ο κίνδυνος αυτός συνήθως θα συντρέχει, όταν η αλλοδαπή επωνυμία είναι ήδη επαρκώς γνωστή στη χώρα μας ή όταν συνάγεται σοβαρή πρόθεση οικονομικής δραστηριότητας σ' αυτή (βλ. Ν. Ρόκα, Αθέμιτος ανταγωνισμός σελ. 150, Αργυριάδη Νομικά θέματα, σελ.140).

Στην προκειμένη περίπτωση με την από 26.4. 2004 αγωγή της η ενάγουσα αλλοδαπή εταιρία εξέθετε ότι, ιδρυθείσα το έτος 1993, έχει ως αντικείμενο εργασιών την εμπορία ειδών ένδυσης, δώρων και ενθυμίων, την κατασκευή των οποίων αναθέτει σε διάφορους κατασκευαστές, επιλέγουσα η ίδια τα σχέδια και τα διακοσμητικά στοιχεία τους και τα οποία διαθέτει στην Ισπανία και σε διάφορες χώρες του κόσμου, συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδος μέσω δικών της καταστημάτων, συνεργαζομένων επιχειρήσεων με το σύστημα του franchise καθώς και το σύστημα των τηλεπωλήσεων δια του διαδικτύου, στο οποίο διατηρεί δικές της ιστοσελίδες. Προς επίτευξη των εμπορικών σκοπών της, αγοράζει από διάφορους σχεδιαστές τα πνευματικά δικαιώματα επί πρωτοτύπων σχεδίων τους, τα οποία αποτυπώνει στα εμπορεύματα της, που διαθέτει στην αγορά. Δυνάμει ιδιωτικών συμφωνητικών που υπέγραψε στις 31.12.1999, 31.12.2000 και 31.12.2001 με το σχεδιαστή Mikel Urmeneta Ochoa. β) στις 31.12.2003 με τον Jose Manuel Sanz de Juan και επικυρώθηκαν με αντίστοιχα συμβολαιογραφικά έγγραφα, μεταβιβάσθηκαν από τους τελευταίους σχεδιαστές σ' αυτήν τα πνευματικά δικαιώματα επί των λεπτομερώς αναφερομένων χιουμοριστικών σχεδίων, που έχουν καταχωρηθεί νόμιμα στο Μητρώο Πνευματικής Ιδιοκτησίας της Ισπανίας. Τα σχέδια αυτά, που απέκτησε παραγωγός, απορρέουν από την προσωπικότητα των δημιουργών τους, χαρακτηρίζονται από πρωτοτυπία και αποτελούν έργα πνευματικής δημιουργίας, ενώ ταυτόχρονα, συνιστούν και διακριτικά γνωρίσματα της επιχείρησής της. Ότι πρόσφατα πληροφορήθηκε πως η εναγομένη, η οποία διατηρεί βιοτεχνία γραφικών τεχνών, κατασκευάζει και διαθέτει προς πώληση θερμομεταφερόμενες στάμπες, που μπορούν με κατάλληλη επεξεργασία να αποτυπωθούν στην επιφάνεια ποικίλου είδους υλικών, μεταξύ των οποίων και στάμπες πανομοιότυπες με τα προαναφερόμενα 19 χιουμοριστικά σχέδια των ανωτέρω Ισπανών δημιουργών, επί των οποίων έχει δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, κάτω δε από αυτές θέτει και τη λέξη ".....". Κατά αυτόν τον τρόπο η εναγομένη προσβάλλει τα πνευματικά της δικαιώματα που έχει αποκτήσει στα σχέδια αυτά και συγχρόνως η ενέργεια της αυτή συνιστά αθέμιτο ανταγωνισμό και αντίκειται στα χρηστά ήθη, καθόσον χρησιμοποιώντας τα σχέδια αυτά, που αποτελούν πνευματικά δημιουργήματα της και διακριτικά γνωρίσματα της επιχείρησής της, προκαλεί σύγχυση στο καταναλωτικό κοινό ως προς την προέλευση των εμπορευμάτων που φέρουν τα σχέδια αυτά, διότι θεωρούν ότι προέρχονται από την επιχείρηση της ενάγουσας. Παράλληλα, η χρήση της λέξης SUXUMUXU, κάτω από τις ένδικες στάμπες, αποτελεί απομίμηση της επωνυμίας της

ενάγουσας και συνιστά προσβολή της εμπορικής της επωνυμίας της. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζήτησε να απαγορευθεί στην εναγομένη α) να κατέχει και διαθέτει στην αγορά, θερμομεταφερόμενες στάμπες με τα αναφερόμενα λεπτομερώς χιουμοριστικά σχέδια καθώς και να τις θέτει στα έντυπα της και το εν γένει διαφημιστικό υλικό, είτε μόνη της κάθε μία, είτε σε συνδυασμό μεταξύ τους, β) να αναγράφει στις στάμπες αυτές, που κατασκευάζει και διαθέτει καθώς και στα έντυπα της και στο εν γένει διαφημιστικό υλικό της τη λέξη, γ) να διαταχθεί η κατάσχεση στα χέρια της εναγομένης ή οποιουδήποτε τρίτου προσώπου, κάθε εμπορεύματος, εντύπου ή διαφημιστικού υλικού της εναγομένης που θα φέρει τα ένδικα σχέδια ή τη λέξη και η εν συνεχεία καταστροφή τους με απειλή σε βάρος της χρηματικής ποινής και προσωπικής κράτησης καθώς και δημοσίευσης της περίληψης της απόφασης που θα εκδοθεί δύο φορές σε δύο ημερήσιες εφημερίδες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης με δική της επιμέλεια και δαπάνες της εναγομένης. Το Πρωτοδικείο με την εκκαλουμένη απόφαση του, δέχθηκε την αγωγή ως βάσιμη κατ' ουσία. Κατ' αυτής παραπονείται η εκκαλούσα και ζητεί με τους λόγους της έφεσης της, που ανάγονται σε μη ορθή εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, να εξαφανισθεί με σκοπό να απορριφθεί στο σύνολο της η ένδικη αγωγή.

Από αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η ενάγουσα ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "....." και με έδρα την πόλη Παμπλόνα της Ισπανίας, ιδρύθηκε το έτος 1933 και δραστηριοποιείται στο χώρο της εμπορίας ειδών ένδυσης, δώρων και ενθυμίων, την κατασκευή των οποίων αναθέτει σε διάφορους κατασκευαστές, επιλέγουσα η ίδια τα σχέδια και τα διακοσμητικά στοιχεία τους, που διαθέτει στην Ισπανία και σε διάφορες χώρες του κόσμου, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας, μέσω των δικών της καταστημάτων, συνεργαζομένων επιχειρήσεων και τηλεπωλήσεων δια του διαδικτύου, όπου διατηρεί τις δύο ιστοσελίδες της,, Προς επίτευξη των εμπορικών της σκοπών, η ενάγουσα αγοράζει από διάφορους σχεδιαστές τα πνευματικά δικαιώματα επί πρωτοτύπων σχεδίων τους, τα οποία στη συνέχεια αποτυπώνει στα εμπορεύματα της, που διαθέτει στην αγορά. Δυνάμει ιδιωτικών συμφωνητικών που η τελευταία υπέγραψε στις 31.12.1999, 31.12.2000 και 31.12.2001 με τον Ισπανό σχεδιαστή Mikel Urmeneta Ochoa και στις 31.12.2003 με τον Jose Manuel Sanz de Juanja οποία επικυρώθηκαν με τα με αριθμούς 454/24.2.2004, 455/24.2.2004, 456/24.2.2004 και 402/20.2.2004 αντίστοιχα, συμβολαιογραφικά έγγραφα του Συμβολαιογράφου της Παμπλόνα της Ισπανίας J.G., μεταβιβάστηκαν από τους τελευταίους σχεδιαστές σ' αυτήν τα πνευματικά δικαιώματα τους επί διαφόρων σχεδίων τους, καταχωρημένων στο Μητρώο Πνευματικής Ιδιοκτησίας της Ισπανίας και όρισαν ως περιοχή ισχύος της μεταβίβασης όλο τον κόσμο. Μεταξύ των σχεδίων των παραπάνω σχεδιαστών-δημιουργών των οποίων τα πνευματικά δικαιώματα μεταβιβάστηκαν είναι και τα ακόλουθα σχέδια: Από τα προαναφερθέντα σχέδια τα με αριθμούς 1 έως 15, είναι έργα του σχεδιαστή Mikel Urmeneta Ochoa και τα υπόλοιπα του σχεδιαστή Josi Manuel Sanz de Juan. Τα χιουμοριστικά αυτά σχέδια, προσιτά στις αισθήσεις, απορρέουν από την προσωπικότητα των άνω δημιουργών τους, εμφανίζουν πρωτοτυπία, η οποία συνίσταται, στοιχειοθετείται και αποδεικνύεται με την επιλογή των στοιχείων που χρησιμοποιούν οι Ισπανοί δημιουργοί στα έργα τους, δηλαδή τη μορφή και το μέγεθος των σχεδίων, το χρωματισμό, τις κινήσεις ή τις εκφράσεις και το νοηματικό περιεχόμενο, κατά κύριο λόγο χιουμοριστικό που τους προσδίδουν ιδιαίτερη ατομικότητα, που οφείλεται στην προσωπική συμβολή του δημιουργού, με την έννοια ότι κάτω από τις ίδιες ακριβώς συνθήκες και με τους ίδιους στόχους κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο, στοιχείο που χαρακτηρίζει ένα πνευματικό δημιούργημα, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν. Κατά το άρθρο 2 § 1 της συμβάσεως της Βέρνης της 9.9.1886, που υπογράφηκε από την Ελλάδα και την Ισπανία, χώρα της έδρας της ενάγουσας, όπως αυτή τροποποιηθείσα ισχύει, κυρωθείσα με νόμο και το άρθρο II της Παγκόσμιας Σύμβασης περί πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία έχει κυρωθεί τόσο από την Ελλάδα με το ν.δ. 4254/1962, όσο και από την Ισπανία, όπου έγιναν γνωστά τα ένδικα σχέδια των ως άνω Ισπανών δημιουργών, τα πνευματικά αυτά δημιουργήματα απολαμβάνουν και στην Ελλάδα της προστασίας, της οποίας θα απολάμβαναν αν ήταν έργα Ελλήνων σχεδιαστών, δημοσιευθέντα για πρώτη φορά εντός της ελληνικής επικράτειας και ο περί του αντιθέτου, λόγος της έφεσης είναι αβάσιμος και πρέπει ν' απορριφθεί. Η ενάγουσα, αποκτώντας τα δικαιώματα επί των παραπάνω σχεδίων, τα έθεσε επί των

εμπορευμάτων που κατασκευάζει μαζικά και διαθέτει στην παγκόσμια αγορά, συμπεριλαμβανομένης και της ελληνικής, με αποτέλεσμα τα σχέδια αυτά λόγω της πρωτοτυπίας τους και της συνεχούς χρήσης τους στα εμπορεύματα της, από το έτος 1999 να καταστούν διακριτικά γνωρίσματα της επιχείρησής της, δηλαδή στοιχεία προσδιοριστικά της προέλευσης των εμπορευμάτων αυτών από την επιχείρηση της (βλ. σχ. τους διαφημιστικούς καταλόγους που με επίκληση προσκομίζει η ενάγουσα των ετών 2001, 2002, 2003 και 2004 και καταχωρήσεις σε περιοδικά της Ευρώπης). Περαιτέρω, αποδείχθηκε πως η εναγομένη διατηρεί επιχείρηση βιοτεχνίας γραφικών τεχνών, που παρασκευάζει και διαθέτει προς πώληση στην ελληνική αγορά θερμομεταφερόμενες στάμπες, οι οποίες με κατάλληλη επεξεργασία μπορούν να αποτυπωθούν σε επιφάνειες εκ ποικίλου είδους υλικών, όπως ρούχα και έχουν μεταξύ άλλων και τις ακόλουθες απεικονίσεις: Οι προαναφερόμενες θερμομεταφερόμενες επί χάρτου παραστάσεις, που κατασκευάζει και εμπορεύεται η εναγομένη είναι πανομοιότυπες με τις απεικονίσεις των ως άνω πνευματικών δημιουργημάτων της ενάγουσας, επί των οποίων η τελευταία έχει δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, αποτελούν δε πιστή αντιγραφή των τελευταίων. Το γεγονός αυτό, ότι δηλαδή οι ως άνω στάμπες της εναγομένης είναι πανομοιότυπες με αυτές της ενάγουσας, προκύπτει από τη σύγκριση των 19 σχεδίων των Ισπανών δημιουργών, που περιλαμβάνονται στα πιστοποιητικά κατάθεσης των σχεδίων στο Μητρώο Πνευματικής Ιδιοκτησίας της Ισπανίας, με τα σχέδια που περιέχονται στις σελίδες 78, 79, 80 και 82 του διαφημιστικού καταλόγου του έτους 2004 της εναγομένης. Έτσι με την κυκλοφορία των προϊόντων αυτών προκαλείται σύγχυση στο αγοραστικό κοινό, το οποίο εύλογα μπορεί να πιστέψει ότι αυτά προέρχονται από την ενάγουσα και να προτιμήσει την αγορά τους. Με τις ανωτέρω περιγραφόμενες ενέργειες της, η εναγομένη προσβάλλει τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας της ενάγουσας επί των προαναφερθέντων έργων της και συγχρόνως ασκεί αθέμιτο σε βάρος της ανταγωνισμό που αντίκειται στα χρηστά ήθη, αφού με την αντιγραφή και κυκλοφορία των ως άνω έργων παραπλανούν το αγοραστικό κοινό. Ακόμη αποδείχθηκε ότι η ενάγουσα ιδρυθείσα το έτος 1993, δια της νομίμου καταχώρησής του καταστατικού της στο εμπορικό Μητρώο της περιφέρειας της Navarra και στο μητρώο Οικονομικών δραστηριοτήτων της πόλεως Bajo (υπ` αριθ. Β 31474471) χρησιμοποιεί παγκοσμίως την επωνυμία "....." και ειδικώς με αντικείμενο την εμπορία ειδών ενδύσεως με σταμπωτά σχέδια και επομένως η επωνυμία αυτή προστατεύεται στην Ελλάδα, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη μείζονα σκέψη. Η εναγομένη χρησιμοποιεί στις στάμπες της, στις οποίες έχει μιμηθεί τα ένδικα σχέδια της ενάγουσας τη λέξη "....." η οποία προσομοιάζει οπτικά και ηχητικά με την κύρια λέξη της επωνυμίας της ενάγουσας Οι δύο αυτές λέξεις συγκρινόμενες δημιουργούν παρεμφερή οπτική εντύπωση, με τη χρήση των λατινικών χαρακτήρων και την επανάληψη του γράμματος "U" καθώς και ηχητική εντύπωση, διότι και οι δύο λέξεις είναι πολυσύλλαβες, κάθε δε συλλαβή καταλήγει ηχητικά στο "U" και στη μέση της κάθε λέξης ακούγονται ηχητικά τα ίδια γράμματα Μάλιστα τη λέξη "....." χρησιμοποιεί η εναγομένη μόνο στα ως άνω σχέδια, που είναι πανομοιότυπα με τα σχέδια της ενάγουσας, είτε προσομοιάζουν στην τεχντροπία των και όχι σε όλες τις στάμπες που κατασκευάζει, αν και έχει προβεί σε δήλωση κατάθεσης της, ως σήματος από την 19.5.2003, που είχε εγκριθεί με την με αριθμό 1856/2004 απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων, γεγονός που ενισχύει τον ισχυρισμό της ενάγουσας πως η πρώτη γνώριζε τα σχέδια των σταμπών αλλά και την ύπαρξη και την επωνυμία της εταιρίας της δεύτερης. Τα παραπάνω προκύπτουν από την κατάθεση του ίδιου του μάρτυρα της εναγομένης, ενισχύονται δε και από τις έγγραφες αποδείξεις, όπως το διαφημιστικό κατάλογο αυτής του έτους 2004, από όπου προκύπτει ότι η τελευταία χρησιμοποιεί τη λέξη "....." μόνο σε σχέδια που είτε είναι πανομοιότυπα των ενδίκων σχεδίων της ενάγουσας, είτε προσομοιάζουν την τεχντροπία τους. Επομένως, λόγω της οπτικής και ηχητικής ομοιότητας της λέξης "....." με την επωνυμία της ενάγουσας, η οποία χρησιμοποιείται από την εναγομένη σε στάμπες που αποτυπώνονται σε όμοια προϊόντα με αυτά που εμπορεύεται η πρώτη και συνοδεύει τα ίδια χιουμοριστικά σχέδια ή άλλα παρεμφερούς τεχντροπίας με τα δικά της και εν όψει του ότι τα εμπορεύματα αυτά απευθύνονται κυρίως σε αλλοδαπούς τουρίστες, στους οποίους τα σχέδια της ενάγουσας είναι οικεία, μέσω του διαδικτύου αλλά και μέσω καταστημάτων ή συνεργαζομένων με αυτήν επιχειρήσεων, προσβάλλεται παράνομα το δικαίωμα στην επωνυμία της τελευταίας. Συγχρόνως δημιουργείται και κίνδυνος παραπλάνησης του καταναλωτικού κοινού, που εκλαμβάνει ότι τα εμπορεύματα που φέρουν τις

στάμπες της εναγομένης με την ένδειξη ".....", προέρχονται από την επιχείρηση της ενάγουσας, είτε από επιχείρηση που συνεργάζεται με την τελευταία. Η επιλεκτική δε ως άνω χρήση από την εναγομένη της λέξης αυτής, καταδεικνύει την ύπαρξη από πλευράς της σκοπού πρόκλησης σύγχυσης στους σχετικούς συναλλακτικούς κύκλους αλλά και ανταγωνιστικού σκοπού καθόσον προωθούνται τα συμφέροντα της σε βάρος των συμφερόντων της ενάγουσας με την απόσπαση μέρους της πελατείας της κατά τρόπο που αντίκειται στην καλή πίστη και στα συναλλακτικά ήθη. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την προσβαλλομένη απόφαση του έκρινε όμοια και δέχθηκε την ένδικη αγωγή ως νόμιμη και ουσία βάσιμη, ορθά εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και οι περί του αντιθέτου λόγοι εφέσεως είναι αβάσιμοι και πρέπει ν` απορριφθούν. Η εκκαλούσα προβάλλει τον ισχυρισμό πως νόμιμα χρησιμοποιεί τη λέξη "SUXUMUXU", αφού την έχει κατοχυρώσει στην Ελλάδα ως σήμα, που έχει γίνει δεκτό με την υπ` αριθ. 1856/2004 απόφαση της Διοικητικής Επιτροπής Σημάτων και είναι δυνατόν να απαγορευθεί η χρήση του, μόνο αν γίνει δεκτή η τριτανακοπή που έχει ασκήσει η ενάγουσα κατά της απόφασης αυτής και ως εκ τούτου η Επιτροπή αυτή είναι το αρμόδιο όργανο για να αποφανθεί για τη χρήση ή μη του σήματος της. Πλην όμως και ο τελευταίος λόγος εφέσεως είναι αβάσιμος κατ` ουσία και πρέπει ν` απορριφθεί, καθόσον η ενάγουσα έχει ήδη ασκήσει τριτανακοπή κατά της άνω αποφάσεως, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ` αριθ. 6354/2005 απόφαση της ΔΕΣ, με την οποία έκανε δεκτή τη με αριθμό 231/19.8.2004 τριτανακοπή ακύρωσε την 1856/ 2004 προγενέστερη απόφαση της ΔΕΣ και απέρριψε τη με αριθ. 167926/19.5.2003 δήλωση κατάθεσης του σήματος "....."της εναγομένης.